

kommer an paa, hvorledes de, som skulle modtage den, det kommer an paa, hvorledes den fattige vil betragte den. Det kan ikke nytte noget, at man gaar hen og giver en Mand en Rusning og siger til ham: Du skal ikke betragte det som en Rusning, men som et Kærtegn; det kommer an paa den Mand, som faar Rusningen, om han vil betragte den som et Kærtegn, og det kommer ogsaa an paa de fattige, som skulle nyde godt af Loven, forsaavidt der bliver noget godt at gnave af det magre Ben, som her sættes frem, om de ville betragte det som Fattighjælp eller ikke, og jeg tror at kunne sige, at det vil komme til at bære Mærket: Fattigunderstøttelse og Fattighjælp, hvordan det end kommer frem, hvordan det end bliver fortolket, og om end de Mænd, som høre det frem, sige hundrede Gange, at de ikke betragte det som saadant, at det ikke maa betragtes som Fattighjælp, det vil dog blive betragtet som Fattighjælp af de fattige, fordi det er Kommunerne, som komme til at give dem det, fordi det er kommunale Raads Fattigudvalg, som komme til at give det, og fordi det er det nedsatte Fattigudvalg, som kommer til at skone over, hvor stor den Understøttelse skal være, som de gamle fattige skulle have. Naar Hjælpen skal udredes af Kommunerne, og de fattige skulle modtage den af Kommunerne, ville de altid komme til at betragte det som noget, der bliver betragtet som Fattighjælp, og det vil blive set med samme Øjne af de kommunale Stattehdere, fordi de ville komme til at statte og hde til disse fattige paa affurat samme Maade, som de nu for Tiden maa hde til de fattige paa. Jeg kan ikke være med til at se paa det anderledes end som et Fattigvæsenlovsforslag, der her er fremkommet, men som med Nette hører ind under Fattiglovgivningen og ikke hører ind under Alderdomsforførgelseslovgivningen, og jeg kan ikke se paa det i den Form, som det er fremlagt, med nogen Sympati. Jeg maa se paa det, som det foreligger, som paa en tom Skal, der bydes de gamle fattige; som noget, der er pyntet op til at skulle synes noget; men naar de gamle fattige skulle til at nyde det, saa de at mærke, at det er affurat det gamle, de have haft tilforn, at det er affurat den samme Fattighjælp, de saa, at det er noget Fokus Fokus, som bydes dem; men jeg skal dog ikke stemme mod, at dette Forslag gaar til 2den Behandling, trods det, at der set fra det Synspunkt, som jeg her har udtalt, kunde være Grund dertil. Men jeg vil henstille til det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at tage Hensyn til, hvad jeg her har sagt, og stille de Ændringer, som ere nødvendige for at bringe den i en nogen-

lunde præsentabel Form, selv om det kun skal betragtes som en Fattiglov, og selv om det kun skal betragtes som Fattighjælp. I hvert Tilfælde, selv om det ikke skulde ste, saa skal jeg paa Sagens videre Stadium stille de Ændringer dertil, som turde være formaals-tjenlige og høist nødvendige for at bringe Forslaget til at se noget mere sympatetisk ud, end det ser ud for Øjeblikket, og som Forslagsstillerne have bragt det frem.

Boijen: Maa jeg forudstikke nogle Ord angaaende Fremgangsmaaden, som synes at have vakt saa megen — om jeg maa kalde det — forloren Forbitrelse. Jeg tror, at denne har andet Steds hjemme, og at hvis de Herrer ville tage Sagen ganske rolig og se paa Tingene, som de ere, ville de se, at det er en af Omstændighederne givne Nødvendighed; det er umuligt at bære sig anderledes ad, dersom vi overhovedet skulle kunne gennemføre disse Sager i denne Samling. Jeg vil erindre om, at vor Forretningsgang her i Rigsdagen og særlig her i Folketinget — vel ogsaa til Dels i Lands-tinget — har udviklet sig derhen, at det vil være meget vanskeligt, at et stort Lovarbejde kan gennemføres i en Samling. Vi have vænnet os efterhaanden til en saa detailleret Udvalgsbehandling, at det som oftest gaar saa, at naar et Lovforslag forelægges i det ene Ting, gaar hele denne Rigsdagssamling med til Behandlingen af Sagen i dette ene Ting, og det er saa en stor Ting, at man kan naa overhovedet at saa Sagen færdig fra den ene Forsamlings Side, for at det kan begynde forfra i den anden Forsamling i næste Samling. Det er øjensynligt, at vor Forretningsgang i den Henseende er paafaldende tungere end i andre parlamen-tariske Forsamlinger, og at vore Udvalgsarbejder ere langt, langt vidtløftigere, end det vistnok kendes andet Steds. Det har Praksis ført med sig, og der vil vistnok høre lang Tids Praksis til at føre det ind i et noget mere energisk Spor, end vi hidtil have været vant til. Skulde det lykkes at føre et stort Lovgivningsarbejde igennem i bage Rigsdagens Afdelinger i een Sessjon, vil der absolut høre ekstraordinære Forholdsregler til. Dersom nu f. Eks. Fattiglovsforlaget var blevet fremmet til 3dje Behandling for maasset et Par Ugers Tid siden og ført over i det andet Ting for der at blive undertastet den sædvanlige Udvalgsbehandling, den detaillerede Undersøgelse, ville de Herrer kunne sige sig selv, at der ikke vilde kunne være Tale om, at det kunde gennemføres og blive til Lov i denne Rigsdagsamling. Det samme vil jo vice versa